

Sana Yazdığım Son Mektup

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Ağustos 2020

Her mektubun ve her şiirin illa ki bir öyküsü olmalı, sevgili Nilgün bir o kadar kimsesizliğimizle senle yollarımız kesişmişken...

Deforme olan bir yürekte ne beklenir ki hele ki o yürek, diğer yürekleri sevmekten ve içine çekmekten kendini sevmeye vakit bulamamışken.

Armağanlarımı kâh paketleyip kâh açıyorum tıpkı bana evrenin sunduğu gözlerim gibi akabinde eklenen kalp gözüm bu yüzden seni ve duygularını inanılmaz içselleştirdim, sevgili Nilgün hele ki farklı zamanlarda gidip geldiğimiz aynı okulun yolu ve o devasa bahçesi hele ki son zamanlarda düşlerime girip çıkmak bilmeyen sınıf arkadaşlarım.

Ölüm bazen kurtuluş gibi gelse de yaşamak gibisi yok hele ki sevdiklerin yaşarken ve onlar seni severken yine de sevgide doz aşımı taraftarıyım bu anlamda sevdiğim insanların yakasından da düşmüyorum elbet nihayetinde canım fazlasıyla yanıyor.

Akılın ırmaklarında sürüngenler ve sayısız hatıra en çok da unutmak istediklerim eşlik ederken.

Senin hikâyen, sevgili Nilgün ve benim sonlanmak bilmeyen hikâyem aslında yazılmış bir senaryonun başkahramanları olmamız gerekirken ister istemez insanlar seni arka plan atıp figüran yolunu uygun buluyorlar en yakışan.

Abartılı sevgileri var insanların ve biliyorum ki suni bir sevgiyi teneffüs ediyorlar zaten zaman içinde ar damarları da çatlayıp sözüm ona kurulan o sevgi köprüsünde kırıklar ve çatlaklar oluşuyor hele ki işin içine maddiyat ve para girdi mi...

Uzaklara gitme ihtimalim yok benim: kendime hem bu kadar yakın hem bu kadar uzak iken bir o kadar fazla şık da yok önümde seçim yapmak adına en çok da gereksinimim sevgi ve anlayış iken üstelik kim olursa olsun bir yüreğe dokunmak adına ve yüreğimdeki fay hattını gözden çıkarmışken ve işte ölüm düşüncesi tam da bu noktada devreye giriyor elbet kaderin sunumundan evvel olası bir son.

Sözcükler bir de devreye giren üstelik zamanlı zamansız ve kaçan trenin ardından baka kalıyorum hele ki kendimle restleşmemden dolayı elimin tersiyle ittiklerim.

Görkemli bir yalnızlığım var, sevgili Nilgün hatta demem o ki; sen bunca kalabalığın arasında nasıl yalnız kalabildin belki de göreceli sağanaklardı seni aldatan ve kandıran tıpkı benim de kandığım üzere hele ki

insanlara güvenip de içimi her açtığımda ve dert yandığımda kandiğim yetmezmiş gibi nasıl da kanıyorum ve bunu durdurmak için illa ki taşları yerine oturtmalıyım gel gör ki bu imkânsızlık elimi kolumu bağlayan. Üstüne üstük atılan taşlar kafamı ve ruhumu yarıyor ve alçılı yüreğimle gölgeyle sürtüşüyorum bu sefer nihayetinde; inceldiği yerden kopsun diyorum ve beni hayata tutunduran tek şey o pamuk ipliği.

Pamuklarda büyümüş olmanın getirdiği bir sızı belki de artık pamuklarla sarılıp sarmalanmadığım yine de kör döğüşünde kendimi arpa ambarında sanıp çokça sevildiğimi tahayyül ediyorum.

Ne çok aldatı ne çok kandırmaca bir de üstüne tüy dikmez mi son zamanlarda yaşadıklarım ve insanlar kayıp gidiyor ellerimden üstelik gözümün nuru olan kim ise en çok da yaşarken yok olup uzaklaşanlar bu anlamda ben benden uzaklaşırken bunlar ne ki?

“Üşümüşüm...

Ölülerimi taşıyordum, öyle sağır.

Kaç kez dokundum soğuk dudaklarına.

Bilemedim nasıl dönmez o göz

Ayrıldığı kaynağına

Direnir o kadar!” (N. Marmara)

Düşsel bir iklimdeyim son zamanlarda ve düş birikintilerinden geçip gerçekleri atlamak istiyorum ama olmuyor asla da olmayacak çünkü hayat ve insanlar gerçek en az bizim gerçek olduğumuz kadar bir o kadar da gerekçe sıralayabilirim ama bil ki; artık umurumda değil.

Bir doyum unsuru yazmak ve içime çöreklenen kukumav kuşundan kurtulmak adına diğer yandan seviyorum da o kuşu en çok da içimdeki çocuğu yoksa asla dengeleyemezdim pek de dengede olmayan hayatımı elbet edindiğim izlenimler insanlardan bana yansıyan ve abartmadan söylüyorum ki; içimdeki sevgi pınarını kurutmak için ellerinden geleni yapıyorlar ki dünyanın en zararsız insanıyım ve samimi elbet yanlış anlaşılmalarda insanların boynunun borcu.

Her anlamda doğru şıkkı işaretlemek amacım ve tüm doğrularımı tek bir yanışa hatta yalancı bir gölgeye kurban verebilmekteyim, Nilgün ve işte kendimle olan hesaplaşmamda asla da izin vermiyorlar kendimi sevmeme.

Belki de gidenler daha dokunuyor yüreğimdeki yaraya ve ben de çekip gitmek istiyorum ama beklemek zorundayım çalacak son zili ve elbet elimdeki kalemlerle hazır ol'da saklı iken varlığımı ve her an alacağım yeni darbeyi alt etmek adına kıyasıya verdiğim mücadelem de hız kesmiyor, sevgili Nilgün.

Alacalı bulacalı cümleler yazmak istiyorum ama mademki sana yazdığım son mektup bu, hiç de dert

değil en azından dualarım seninle olacak ölene dek.

“Seslenmek...

Bir dosta sesleniş...” (Alıntı)

Duyduęunu biliyorum çünkü seni seviyorum.